

ΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΤΗΣ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΝΕΛΙΚ

Τό μεγάλο έργο του Μενελίκ. Ποιός ήταν στήν πραγματικότητα και πώς τὸν φανταζότουσαν οἱ Εύρωπαιοι. Τὸ πάθημα ἐνὸς Γάλλου λοχαγοῦ. Η μεγαλοψυχία καὶ ἡ καλωσύνη τοῦ Μενελίκ. 'Ο ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἤξερε νὰ λέει ποτὲ "δχι". 'Ο Μενελίκ καὶ οἱ ὑπήκοοι του. Τὰ ἀτέλειωτα ρουσφέτια κλπ.

ΗΜΕΡΑ ποὺ δῶς ὁ κόσμος μιλάει γιὰ τὴν Ἀβησσυνία, δὲν θὰ ἥταν ἀσκότο γά σᾶς διηγηθοῦσε μερικά ἀνέκδοτα τοῦ μεγάλου αὐτοκράτορος τῆς μαρκυνῆς αὐλῆς χώρας Μενελίκ, τοῦ ἀνθρόπου τοῦ δηλαδή στὸν ὅποιον ή Άνθρωπος ὀφειλεῖ τὴν ἐνότητά της καὶ τὴ μεγάλη σημειώνη τῆς δύναμης.

Τὸ ἔργο τοῦ Μενελίκ-ἡ πραγματοποίηση δηλαδή τῆς ἐνόσορος ὅλων τῶν ἀθιοπικῶν κρατιδίων καὶ η ἀναστάσιος τῆς παναφρίλας Ἀβησσυνιακῆς αὐτοκρατορίας—δὲν ήτο ἔργο τυχαίο. 'Ο ἡγεμὼν ποὺ τὸ φαντάστηκε καὶ τὸ πραγματοποίησε ἦταν ἐνὸς ἀνθρωποῦ μὲ θέληση, ἐπιμονῇ καὶ δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τοὺς μαρόνιας μονάχους οἱ ὅποιοι βασιλέεσσον στὰ ἄλλα κράτη τῆς Ἀφρικῆς. Ή Εθώπατὴ τὸ ἀντελλήθη τοὺς κατὰ αὐτὸν, ὅταν ὁ Μενελίκ ἐθόποι τὸ λαόν του στὰ κατερπατίστηκε θυμαμβευτικά τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς χώρας.

Οἱ περιφήμη μάχη τῆς Ἀντονας.

Μό καὶ σὲ ἄλλες περιπτώσεις λιγάντερο γνωστὲς καὶ λιγάντερο τραγικές ὁ Μενελίκ ἔδειξε πῶς ἥταν ἐνὸς βασιλέως μὲ δῆλη τὴ σημασία τῆς λέξεως. Ἀκοῦστε ἔνα σχετικό ἀνέκδοτο, ποὺ δὲν χαρακτηριστικό :

Κατὰ τὸ 1885, ἡ γαλλική κυβέρνησης ἐστούσε στὴν Ἀβησσυνία μιὰ ἔκπτωτη ἀποστολή γά τὴ συνήθεια, ὁ ἀρχηγός τῆς ἀποστολῆς λοχαγὸς Λομπούα, ἐφοδίασθε ποὺν φύγει, μὲ μερικά δύον, ποὺ θὰ τὸ προσδέψεται στὸ μαῦρον ἡγεμόνα ὁ δύοντος, θὰ τὸν φιλοξενοῦσε.

Οἱ λομπούανοι νομίζοντας πῶς ἔχει νὰ κάνῃ μὲ κανένα μαῦρο φύλαχο ποὺ τὸν ξεφυγάσεις ταῖς παραδόλαι καὶ χτυπήσῃ τὸ πράγματα, δὲν πολυνούστηκε στὴν ἔλλογη τὸν δώρων τοῦ. Διάλεξε ἔνα κανόνι πανάχαιο, μερικά δίκιανα κυνηγευτικά, παλικοῦ συστήματος καὶ αὐτὰ κ' ἔνα μὲ σορῷ πτηλικότεια καὶ φυσικά πέτρες.

"Οταν ἔφτασε στὴν Ἀντίς—Ἀμπέμπτα, ὁ λοχαγὸς Λομπούα ἀρχέτος σ' ἐπίσημη ἀράδοισι ἀπὸ τὸν Μενελίκ καὶ θυμαμβευτικά ἄρχοις νὰ τοῦ προσφέρει ἔνα τὰ δῶρα τον, ἔχηγόντας τους συγχρόνως τὸ κειμενό τοῦ κανονιοῦ, τῶν δέλτων, καὶ, φυσικά καὶ τοῦ ὄγκανέτου.

Οἱ Μενελίκ τὸν ἄκουσε στὴν ἀρχὴ χωρὶς νὰ κατασυνιάσῃ μά, ἐπειδὴ ἡ φλασαρία τὸν Γάλλον λοχαγὸν παρατείνοντας τὸν δέκχομε καὶ τοῦ εἰπει τὸ μὲ μιὰ λεπτὴ εἰλωνεία :

— Δέχομαι μ' ενδιαφίστησηι κ' ενήγωμοσῆνη τὸ δῶρα ποὺ μοῦ στελνει ἡ κυβέρνησις σας. Δὲν μοῦ εἶνε καθόλου ἀχρηστα. Αὐτὸ τὸ κανόνι θὰ τὸ στείλω σε κανέναν ἔπαρχο τῆς χώρας μου γιὰ νὰ φίχην μιὰ κανονιά κάθε μεσημέρι καὶ νὰ εἰδοποιῇ έστι τοὺς κατοίκους πῶς εἶνε ὥρα νὰ φάνε. Αὐτὰ τὰ δίκαια θὰ τὰ δώσω σε μερικούς δούλους μου, θὰ χαροῦν ποὺν οἱ δυντυχεῖς ἀν ἀποκτήσουν δόλα, ἔστο κι' ἀν αὐτὰ δὲν παιζοντας φωτιά. Κι' αὐτὸ τὸ ὄγκανέτο θὰ τὸ χαρίσω σὲ κανένα φτερό παιδιά τῆς Ἀντίς—Ἀμπέμπτα θὰ γαρῇ χωρὶς ἀλλο πολύ...

Καὶ, παίρνοντας τὸν Γάλλο ἀξιωματικὸ ποὺ εἶχε μεῖνει κατάπληκτος, τοῦ ἔδειξε τὰ τελεταῖον συστήματος κανόνια μὲ τὰ δύον εἶχε ἐφοδίασε τὸ στρατὸ του, τὰ τελειότατα κυνηγευτικά δόλα του καὶ τὰ πιάνα καὶ τὰ ἄλλα μονοικά δύγανα ποὺ ὑπῆρχαν μέσον σ' ἀνάποδα του.

"Οταν δὲ δ' Γάλλος λοχαγὸς ἔφηγε ἀπ' τὴν Ἀντίς—Ἀμπέμπτα τὸν ἔγειμισε πλουσιωτάτα δῶρα.

Ο Αντοκράτωρ Μενελίκ

Τὸ διαστηριότης τοῦ Μενελίκ ήταν κάτι ἀμάνταστο. "Ολα τὰ παρακολούθοδος μόνος του. Ἀπένειμε δικαιοσύνη στοὺς ὑπηρόδους του, γατι, ποὺ εἶνε γνωστό, στην Ἀβησσυνία, ἀνάπτατο δικαιοσύνη εἰνε δίδιος ὁ Αντοκράτωρ, ἐπέβλεπε σὲ κάτισμο νέον οἰκουμενῶν μὲ τὶς ὁποῖες στόλιας τὴν ἀποτελεύσαντα του, χάραξε δρόμους, μάθανε τὶς ἐπιμυσίες τοῦ λαοῦ του, φρόντιζε νὰ τὶς ζιανοτοῦ κ' ἐργάζεταιν μὲ δῆλος τοὺς δυνάμεις γιὰ τὴν πρόσδοσιν καὶ τὸν ἐπέκτισμό τῆς Αβησσυνίας.

"Ἐν ἀλλο χαρακτηρισικὸ τοῦ Μενελίκ ποὺ δὲν πρέπει νὰ ξεχάσουμε νὰ τὸ ἀναφέρουμε ήταν ἡ καλωσόνη του. Μιὰ περιέργη καλωσόνη ποὺ νὰ εἶχε γνωστούς καὶ καποὺς σπληνότητα, γατι ὁ Μενελίκ ξέρει δὲν σὲ καὶ χώρα δύον οἱ ἀνθρωποι εἶνε ἀπολίτιστοι καὶ θεωροῦν δὲν τὴ μεγαλύτερη ἀξία τοῦ ἀνθυπώπου τὴ φωνικὴ δύναμι, πρέπει κανεὶς γιὰ νὰ βασιλεύει νὰ τὸν φοβοῦνται οἱ ὑπήκοοι του.

Σὲ ὅλες τὶς μεγάλες περιπτώσεις πράξεις τοῦ Μενελίκ διαφαίνεται αὐτὴ ἡ καλωσόνη του.

"Οταν δὲ προτελής τοι βασιλεὺς τῆς Κάφφας ἐπαναστάτησε ἐναντίον του, ὁ Μενελίκ, ἀφοῦ τὸν ἔνικήσεις κατὰ κράτος, τὸν αἰγαλάδιστο.

Διέταξ τότε νὰ τὸν παρουσιάσουν μπροστά του. "Ο αἰγαλάδιστος βασιλεὺς ήταν τὸν βέβαιος πὼς θὰ δένταιε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. Φαντάζεστε λοιπόν, πειά ήταν ἡ ἐπιληξίς τοῦ, σταν εἰδεῖ τὸν Μενελίκ νὰ τοῦ ἀπλώνει μὲ ἔγκαρδοντη τὸ χέρι του καὶ νὰ τὸν λέει μὲ καλωσόνη.

—"Ἄς τὰ ξεχάσουμε ὅλα καὶ ἃς γίνονται φύλοι.

"Ο Μενελίκ ἔδειξε καὶ ἀπένταν τῶν βασιλέων τῆς Ἰταλίας τὴν ίδια καλωσόνη. Ἀμέσως μὲ τὴν θυμαμβευτικὴ τοῦ νίκη κατὰ τὸν Ἰταλῶν στὴν Ἀντονα, ὁ Ἀβησσυνὸς αὐτοκράτωρ ξέστεις ὅλο τοῦ μίσος ἐναντίον τοῦ Ἰταλοῦ βασιλέως Οὐβέρτου καὶ εἰτε :

— Πολεμάμε καὶ θέος ἔχοντας μεταξέν μας.

—"Οταν δὲ ἔπειτ' ἀπὸ μερικούς μῆνες, ἔμαθε δὲν ἡ βασιλισσα τῆς Ιταλίας Ἐλένη ήταν ξύκος, εἰτε :

— Θὰ στείλω στὴν Ρώμη τέσσερους μεγάλους ἐλεφαντόδοντες γιὰ νὰ χρησιμεύσουν για πόδια στὸ λίκνον τοῦ νεογέννητου.

Δὲν εἶνε γνωστὸν ἀν ὁ Μενελίκ οι πραγματοποίεις αὐτὸ τὸ σηρέδιο του, μά ἔξεινο ποὺ εἶνε γνωστὸ εἶνε δὲν ὁ Μενελίκ δὲν ξέρει νὰ λένε τοτε : «Οζι!» Καθημερινῶς οἱ ὑπήκοοι του τοῦ ὑπέβαλαν ἔνα πλήθος αἰτήσεων. 'Ο Μενελίκ τὶς ἐπενει, τοὺς ἔρριγμε μιὰ φρήγορη ματιά κ' ἔπειτα τὶς δίπλωνε καὶ ἀπαντοῦσε κατὰ κανόνα :

— Γένοιτο!

Τὸ βέβαιο δύον εἶνε δὲν κατόπιν οἱ ὑπουροὶ του κ' οἱ ἐπιστάταις των δυοκλευόντων ποὺν νὰ πραγματοποίησουν δῆλοις αὐτές τὶς δυοσέχεσι τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων.

Λέει μάλιστα σχετικῶς διτι γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ξεφεύγῃ ὁ Μενελίκ ἀπ' δύον ποὺν δένταιε τὸ πλήθος τῶν ὑπηρόδους του, ποὺ τὸ ζητοῦσαν διάφορες χάρες, τοῦ ἔχτισαν τὸ ἀνάκτορο τοῦ Ἀντίς—Ἀλάμ ποὺ ήταν λιγάντερο προσιτὸ ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο τῆς Ἀντίς—Ἀλπέμπτα.

Ἐκεὶ, πέραστος ὁ Μενελίκ τὰ δέκα τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, ήσυχα, χωρὶς ἐθιμοτυπίες καὶ τυπικήτητες, μόνος ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ τὰ λουλούδια, στὸ βάθος ἐνὸς μεγάλου δάσους, κοντά στοὺς μεγάλους καταρράκτες τῆς πατρίδας του.